

Arrest

nr. 159 522 van 5 januari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 september 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 augustus 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekster ter kennis gebracht op 18 augustus 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. JOUNDI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 november 2013 dient de verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neerdalende lijn. Op 16 mei 2014 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 134 116 van 27 november 2014 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.2. Op 24 september 2014 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 5 oktober 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.3. Op 17 februari 2015 dient de verzoekster een tweede aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neerdalende lijn. Zij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter, waaruit blijkt dat zij de volgende documenten heeft overgelegd: *“geboorteakte, indien nodig met legalisatie/apostille, bewijs ten laste in het verleden, bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen referentiepersoon, attest niet ten laste OCMW, attest onvermogen uit land van herkomst”*.

Op 6 augustus 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekster wordt ter kennis gegeven op 18 augustus 2015. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van de Unie, die op 17.02.2015 werd ingediend door:

(…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokken voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen lasten zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...).’

Om als ten ‘laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Volgende documenten werden voorgelegd:

- attest OCMW Antwerpen dd. 16.02.2015 waaruit blijkt dat betrokkene tot datum van het attest geen financiële steun aanvroeg bij het OCMW. Er werd echter geen attest voorgelegd op naam van de referentiepersoon.

- bewijzen geldstorting dd. 27.12.2012 en 12.02.2013 (Moneytrans) van een derde aan een derde: deze documenten tonen niet aan dat betrokkene in het verleden financieel ten laste was van de referentiepersoon

- attest dd. 16.05.2013 van het gemeentebestuur te Palafrugell (Spanje) waaruit blijkt dat betrokkene in het bezit is van een wagen. Niet alleen is dit attest onvoldoende recent, het zegt ook niets over eventuele eigendommen van betrokkene, of andere mogelijke bronnen van inkomsten (uitkeringen, inkomsten uit arbeid,...) het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- verklaringen op eer vanwege familieleden en kennissen waarin deze stellen dat betrokkene sedert 18.04.2013 bij de referentiepersoon woonachtig is. De referentiepersoon verklaart tevens dat hij betrokkene onderhoudt. Deze verklaringen worden beschouwd als verklaringen op eer, welke niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, en bijgevolg niet zonder meer kunnen aanvaard worden. Ter staving van deze verklaringen werd een boarding pass voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene op 18.04.2013 per vliegtuig van Girona (Barcelona) naar Brussel (Charleroi) reisde. Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene enkele maanden later, op 24.10.2013, officieel werd ingeschreven op het adres van de referentiepersoon. Echter, Echter, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. (arrest RvS nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Er werden geen extra

stavingsstukken voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene momenteel onderhouden wordt door de referentiepersoon.

- attesten 'historiek' werkloze' dd.10.02.2015 van het ABVV-Antwerpen waaruit blijkt dat de referentiepersoon in de periode juli 2013 – januari 2015 een werkloosheidsvergoeding ontving en in deze periode een gemiddeld maandelijks inkomen had van €952.26. Uit de voorgelegde documenten, en gelet op de gezinssamenstelling van de referentiepersoon, blijkt dat het inkomen van de referentiepersoon, voldoende is om een effectieve tenlasteneming van betrokkene in België, rekening houdend met het geldend Belgisch integratieinkomen, te verzekeren. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de referentiepersoon het risico ten laste te vallen van het socle bijstandsstelsel van het Rijk.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat, en gelet dat niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste is van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in Belgische te verkrijgen op basis van gezinshereniging;

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

(...)"

1.4. Op 22 oktober 2015 dient de verzoekster een derde aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neerdalende lijn.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de formele motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

In casu geeft de bestreden beslissing niet duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt enkel en alleen verwezen naar het gegeven dat betrokkene heeft onvoldoende aangetoond in het verleden ten laste te zijn van de referentiepersoon. Dit is voor verzoekster geen afdoende motivering en is in rechte en in feite niet evenredig aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoekster begrijpt niet waarom zulk een drastische beslissing wordt genomen. Verzoekster is steeds ten laste geweest van haar ouders, ze heeft niemand om voor haar te zorgen.

Verzoekster stelt dat verweerster haar nooit duidelijk heeft gemaakt welke documenten of bewijzen moet voorleggen om haar ten laste zijn van de referentiepersoon op afdoende wijze te kunnen aantonen. Had verweerster de juiste vragen gesteld aan verzoekster dan had verzoekster minstens een

poging kunnen ondernemen om hetgeen gevraagd wordt door verweerster te bezorgen. Dit is niet gebeurd.

Verzoekster werpt op dat het voor haar totaal onduidelijk is welke criteria verweerster hanteert opdat haar aanvraag tot verblijf aanvaard zou worden, dit is ook totaal afwezig in de bestreden beslissing.

Verzoekster meent dat ten onrechte niet werd aanvaard dat zij ten laste is van de referentiepersoon. Het loutere feit dat zij op heden samenwoont met haar vader, die de kosten betaalt, zou dienen te volstaan als bewijs van haar ten laste zijn. Alle verklaringen bijgebracht door de familieleden werden gewoonweg genegeerd door verweerster.

Verweerster had minstens verzoekster kunnen vragen om bijkomende informatie te verschaffen of om bepaalde zaken te verhelderen. Dit heeft verweerster niet gedaan.

Verder voert verzoekster de schending van artikel 8 EVRM.

Verzoekster meent dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt. Verzoekster wijst op het gezinsleven met haar ouders en zussen en meent dat de bestreden beslissing een inmenging in haar gezinsleven inhoudt. Het is niet in het belang van verzoekster noch in het belang van het gezin waartoe zij behoort om terug naar Spanje te keren. In deze heeft verweerster kennelijk onredelijk gehandeld.

Het middel is ernstig"

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enige middel beroept verzoekster zich op een schending van:

- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- de formele motiveringsplicht*
- artikel 8 EVRM*
- het redelijkheidsbeginsel*
- het zorgvuldigheidsbeginsel*

Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de formele motiveringsplicht betreft, laat verwerende partij gelden dat de determinerende motieven van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden op eenvoudige wijze in de beslissing kunnen worden gelezen. Zowel de feitelijke als juridische overwegingen die hebben geleid tot deze beslissing werden op afdoende manier geduid, zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmiddelen waarover zij in rechte beschikt. In de motieven van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk werd gesteld dat de voorgelegde bewijzen niet aanvaard konden worden als afdoende bewijs dat verzoekster als ten laste van haar Spaanse vader kan worden beschouwd. Deze conclusie werd geschraagd op volgende overwegingen: verzoekster toonde niet afdoende aan effectief onvermogen te zijn, er werd onvoldoende aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van haar Spaanse vader en het blijkt niet dat verzoeksters vader niet ten laste valt van de Belgische staat noch dat hij beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen. Tevens werd voorzien in een motivering waarom de door verzoekster aangebrachte bewijzen niet volstaan als afdoende bewijs dat verzoekster als ten laste van haar Spaanse vader kan worden beschouwd.

De bewering van verzoekende partij dat louter en alleen werd gesteld dat 'betrokkene [...] onvoldoende [heeft] aangetoond in het verleden ten laste te zijn van de referentiepersoon' en dat derhalve een afdoende motivering in rechte en feite ontbreekt, mist gelet op het bovenstaande dan ook feitelijke grondslag.

Naar het oordeel van verwerende partij werd aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan, waardoor een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991

betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen noch van de formele motiveringsplicht worden weerhouden.

In zoverre verzoekster aangeeft dat ten onrechte niet werd aanvaard dat ze ten laste is van haar Spaanse vader en dat ze niemand heeft om voor haar te zorgen, ontwikkelt verzoekende partij inhoudelijke kritiek betreffende de motieven van de bestreden beslissing.

Deze inhoudelijke kritiek dient volgens verweerder niet te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de formele motiveringsplicht dan wel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de bepalingen van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet dat in casu van toepassing is.

In dit verband wenst verweerder er vooreerst op te wijzen dat artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet bepaalt dat als familielid van de burger van de Unie wordt beschouwd: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn [...] beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die ten hunnen laste zijn [...]’

Verweerder benadrukt dat wat betreft de voorwaarde van ‘ten laste’ opgenomen in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en –appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid geval per geval discretionair oordeelt of het bewijs van de voorwaarden wordt geleverd. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt in haar verzoekschrift, kon ze dan ook geenzins verwachten dat verweerder op algemene wijze de criteria die hij hanteert, ontvouwt in de bestreden beslissing.

Voorts laat verwerende partij gelden dat het begrip ‘ten laste’ moet begrepen worden in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie. Uit het arrest Jia blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, par. 35). Tevens stelt het Hof in het arrest Jia dat de voorwaarde van ‘ten laste’ inhoudt dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan ‘de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot ten einde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan’ en dat er dient sprake te zijn van ‘een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid’ (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, par. 43).

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat het loutere feit dat zij inwoont bij haar vader, die de kosten betaalt, dient te volstaan als bewijs dat zij ten laste is, kan zij naar het oordeel van verweerder geenzins gevolgd worden. De overtuiging van verzoekende partij dat een impliciete bewijsvoering volstaat, kan geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing en haar concrete motivering, waartegen verzoekster -behoudens onderstaande ongegronde kritiek- niets inbrengt. Het weze benadrukt dat de voorwaarde van het ten laste zijn op een actieve wijze dient te worden aangetoond en niet impliciet valt af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (RvS nr. 145.912, 21 mei 2015).

De stelling van verzoekende partij dat de bijgebrachte verklaringen van familieleden geheel werden veronachtzaamd in de bestreden beslissing, kan evenmin worden bijgetreden. De verschillende verklaringen zoals aangebracht door verzoekster werden in overweging genomen, doch werden ze beschouwd als verklaringen op eer, welke niet op hun feitelijke en waarachtigheid kunnen getoetst worden. Derhalve werden de betreffende verklaringen niet zonder meer te aanvaard als voldoende bewijs, hetgeen geenzins kennelijk onredelijk is.

Waar verzoekster er in haar verzoekschrift nog op aanstuurt dat verweerder onzorgvuldig handelde door haar niet uitdrukkelijk mee te delen welke documenten zij precies diende over te maken in het kader van haar verblijfsaanvraag, merkt verweerder op dat verzoekster haar aanvraag zelf met alle dienstige overtuigingsstukken dient te onderbouwen. Het komt aan verweerder enkel toe de aangebrachte bewijzen te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag in te willigen. Het is niet aan verweerder om leemtes in de bewijsvoering van verzoekster op te vullen door haar gerichte vragen te stellen zodat verzoekster alsnog bijkomende stukken kan verstrekken.

Uit het bovenstaande en gegeven de stukken die zich in het administratief dossier bevinden, blijkt niet dat er een kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden

beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing. Evenmin blijkt dat verzoekster er in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verweerder gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, verweerder geen rekening heeft gehouden.

Verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden.

Daar waar verzoekende partij tenslotte nog poneert dat de bestreden beslissing een inmenging uitmaakt op haar gezinsleven met haar ouders en haar zussen, wenst verwerende partij erop te wijzen dat, daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in een relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 3 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2000, Onur/Groot-Brittannië; Mole N. Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een van de door artikel 8 EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien er, naast de afstammingsband, sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33).

In casu blijft verzoekster evenwel in gebreke deze bijzondere afhankelijkheid in concreto aan te tonen. In het verzoekschrift wordt op generlei manier gewag gemaakt van enige vorm van afhankelijkheid van verzoekster ten opzichte van haar ouders en zussen of omgekeerd, noch wordt geduid omwille van welke elementen de relatie tussen verzoekster en ouders en zussen dusdanig hecht zou zijn dat dienstig kan worden verwezen naar de door artikel 8 EVRM geboden bescherming. Tevens dient te worden opgemerkt dat verzoeksters ouders en zussen reeds geruime tijd in België verblijven zonder verzoekster en dat zij aldus gedurende deze periode gescheiden leefde van haar familie.

Derhalve is verwerende partij de mening toegedaan dat er geen sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Met betrekking tot het privéleven werden geen concrete elementen aangevoerd.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt."

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat de verzoekster effectief ten laste is van de referentiepersoon, gezien zij "niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat, en (...) niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen". Hierbij wordt uitvoering gemotiveerd waarom de door de verzoekster aangebrachte stukken – met name een attest van het ocmw te Antwerpen, bewijzen van geldstortingen, een attest waaruit blijkt dat zij een wagen bezit, verklaringen op eer, een boarding pass, een uittreksel uit het rijksregister, attesten 'historiek werkloze' – niet volstaan als afdoende bewijs dat de verzoekster effectief ten laste is van de referentiepersoon. Gelet op deze motivering kan de verzoekster niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat "de bestreden beslissing niet duidelijk het determinerende motief aan(geeft) op grond waarvan de beslissing is genomen" en dat "(i)n de motivering van de bestreden beslissing (...) enkel en alleen verwezen (wordt) naar het gegeven dat

betrokkene (...) onvoldoende (heeft) aangetoond in het verleden ten laste te zijn van de referentiepersoon". Zij kan evenmin worden gevolgd waar zij opwerpt "op dat het voor haar totaal onduidelijk is welke criteria verweerster hanteert opdat haar aanvraag tot verblijf aanvaard zou worden", nu in de bestreden beslissing duidelijk wordt gesteld dat "(o)m als ten 'laste' te kunnen worden beschouwd (...) er reeds een afhankelijkheidsrelatie (dient) te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine". Aldus maakt de verzoekster niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.3.2. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen, en van artikel 8 van het EVRM.

2.3.2.1. Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(...)"

Hieruit volgt dat een vreemdeling, om aanspraak te kunnen maken op een verblijfsrecht als bloedverwant in neergaande lijn van een Unieburger, jonger dan eenentwintig jaar, dan wel ten laste van de Unieburger dient te zijn.

Te dezen wordt niet betwist dat de verzoekster ouder is dan eenentwintig jaar en dat zij dus moet aantonen dat zij ten laste is van de referentiepersoon, c.q. haar vader, bij wie zij zich wil voegen.

De beoordeling of een bloedverwant in neergaande lijn al dan niet ten laste is van de persoon die hij wenst te vervoegen, is een feitenkwestie die een zekere appreciatie vergt van het bestuur.

De verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij aanvoert dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris haar nooit duidelijk heeft gemaakt welke documenten of bewijzen zij diende voor te leggen opdat zij op afdoende wijze zou kunnen aantonen dat zij ten laste is van de referentiepersoon. Evenmin kan zij worden gevolgd waar zij aanvoert dat de gemachtigde nagelaten heeft haar te vragen om bijkomende informatie te verschaffen of om bepaalde zaken te gaan verhelderen. De bewijslast inzake het aantonen van het ten laste zijn van de referentiepersoon en van zijn onvermogen ligt immers bij de aanvrager. Bij gebrek aan enige reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen worden overgelegd, is de bewijsvoering vrij. Het komt aan de gemachtigde enkel toe om de aangebrachte stavingsstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag in te willigen. Het is niet aan de gemachtigde om leemtes in de bewijsvoering van de verzoekster te gaan opvullen door haar gerichte vragen te gaan stellen zodat zij alsnog bijkomende stukken kan verstrekken.

De verzoekster voert aan dat zij wel degelijk ten laste is van de referentiepersoon, c.q. haar vader, nu zij met hem samenwoont en hij de kosten betaalt. Hiermee weerlegt de verzoekster geenszins de motieven van de bestreden beslissing, met name dat "louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de

referentiepersoon gedomicilieerd was/is, (...) niet automatisch tot gevolg (heeft) dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon”, nu “de voorwaarde van het ten laste zijn (...) op een actieve wijze (dient) te worden aangetoond en (...) niet impliciet (valt) af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont” en er “geen extra stavingsstukken (werden) voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene momenteel onderhouden wordt door de referentiepersoon”. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoekster niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris inzake het voldaan zijn aan de voorwaarde van het ten laste zijn van de referentiepersoon, zonder hierbij *in concreto* aan te tonen dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen.

Waar de verzoekster aanvoert dat de verwerende partij de verklaringen van haar familieleden heeft genegeerd, weerlegt zij evenmin de motieven van de bestreden beslissing, met name dat “(d)eze verklaringen worden beschouwd als verklaringen op eer, welke niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kunnen getoetst worden, en bijgevolg niet zonder meer kunnen aanvaard worden”. De verzoekster verduidelijkt nergens met concrete argumenten waarom zij meent dat deze beoordeling van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoekster niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde van de door haar aangereikte verklaringen van haar familieleden, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen.

2.3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Te dezen wijst de verzoekster, die meerderjarig is, op haar gezinsleven met haar ouders en zussen. Zij meent dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, nu een terugkeer naar haar land van herkomst noch in haar belang, noch in het belang van haar gezin is.

Hierbij dient er op te worden gewezen dat daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, dit evenwel anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden).

De verzoekster toont *in casu* geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aan tussen haarzelf en haar vader of andere familieleden. Dergelijke elementen blijken evenmin uit de stukken van het administratief dossier. Ten overvloede wordt erop gewezen dat de verzoekster in het verleden al gescheiden van haar familie heeft geleefd. Bijgevolg toont de verzoekster het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aan.

Alleen al om deze reden kan een schending van artikel 8 van het EVRM niet worden aangenomen.

Ten overvloede wordt er op gewezen dat de verzoekster een eerste toelating tot verblijf in het Rijk vraagt, met name een verblijf van meer dan drie maanden. Wanneer het om een eerste toelating gaat, oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en dat geen toetsing geschiedt aan de hand van het

tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In het geval van een eerste toelating moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89).

Zo er al sprake zou zijn van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dan nog laat de verzoekster *in casu* na om (concrete) hinderpalen aan te voeren voor het leiden van dit gezinsleven elders. Immers, door louter aan te voeren dat haar ouders en zussen in België wonen en dat het niet in haar belang of in het belang van haar gezin is om terug te keren naar Spanje, toont de verzoekster niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

Gelet op het voorgaande toont de verzoekster geen disproportionaliteit aan tussen haar persoonlijke belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om haar voorgehouden gezins- en familieleven verder te zetten in België hoewel zij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3.2.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

2.3.5. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN